

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa J. R.

przeciwko K. M.

z udziałem interwenienta ubocznego P. [...] S.A. w W. – I. w N.

o ustalenie i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 lutego 2017 r.,

zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 25 listopada 2016 r., sygn akt I PK 65/16,

1. odrzuca zażalenie;

2. prostuje oczywisty błąd rachunkowy w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2016 r., I PK 65/16 w ten sposób, że w miejsce słów 1200 (jeden tysiąc dwieście) umieszcza wpis 1800 (jeden tysiąc osiemset).

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2016 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Powód wniósł zażalenie na powyższe postanowienie, wskazując na wadliwe rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, powołując się na art. 394² § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. domagał się jego zmiany i zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.800 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega odrzuceniu. Skarżący jako podstawę wywiedzonego żądania wskazał art. 394² § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem na postanowienia sądu drugiej instancji, których przedmiotem są oddalenie wniosku o wyłączenie sędziego, zwrot kosztów procesu, zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, skazanie świadka, biegłego, strony, jej pełnomocnika oraz osoby trzeciej na grzywnę, zarządzenie przymusowego sprowadzenia i aresztowania świadka, odmowa zwolnienia świadka i biegłego od grzywny i świadka od przymusowego sprowadzenia, przysługuje zażalenie do innego składu tego sądu, z wyjątkiem postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Przywołana norma dotyczy tak zwanych zażaleń poziomych, do innego składu tego samego sądu.

Przedmiotowa reguła – zdaniem skarżącego – ma zastosowanie przed Sądem Najwyższym – przez odwołanie się do art. 398²¹ k.p.c. Oznacza ona, że jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Zamieszczenie w treści normy prawnej reguły „o odpowiednim stosowaniu” nie poszerza zakresu postępowania w kierunku poddania kontroli poziomej rozstrzygnięć Sądu Najwyższego. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1997 r., I PKN 299/97 (OSNAPIUS 1998 nr 18, poz. 536), stwierdzono, że odesłanie do odpowiedniego stosowania w postępowaniu kasacyjnym przepisów o apelacji (art. 393¹⁹ k.p.c.) nie oznacza możliwości stosowania w tym postępowaniu art. 381 k.p.c. i dopuszczalności przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy postępowania dowodowego. Ten rodzaj argumentacji należy zaaprobować. W związku z tym należy także wykluczyć możliwość dopuszczalności zażaleń poziomych.

Natomiast niezależnie od argumentów zażalenia należy zauważyć, że Sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki (art. 350 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.). W przedmiotowym postępowaniu taki błąd (błąd rachunkowy)

pojawił się przy określeniu wysokości kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika strony powodowej (§ 2 pkt 5 zamiast § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804). W rezultacie sprostowano wpis i w miejsce „1.200” umieszczono wpis prawidłowy „1.800”. Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

aw